

HỒI 2

TRUY PHONG VÔ ẢNH

Anh mắt của Hương Xung Thiên nhìn tới người nào người ấy lập tức mặt xanh như chàm đồ. Ngày trước lão một mình lãnh đạo Triết Đông Thất gia tiêu cục, một lần đại đạo Thiết Kỳ kim đao Đới Đông Dục chặn đường cướp tiêu, lão chỉ một chương đánh chết Đới Đông Dục khiến hắc bạch lưỡng đạo nghe danh không khỏi thất sắc.

Hương Xung Thiên giọng lạnh như băng:

- Lão khiêu đến chậm một bước khiến bọn cầu tặc mạo phạm, giờ lão khiêu trói chúng lại chờ công tử phát lạc.

Cùng sinh cười lớn:

- Hương lão ca! Ta nói chơi vậy thôi, Hương lão ca bớt giận.

Dứt lời bước đến bên Triển Bạch, lấy quyền sách vỗ lên vai chàng cười nói:

- Triển huynh, kiếm pháp của Triển huynh khiến huynh đệ bội phục, nếu Triển huynh không chê xong việc ở đây xin dời giá đến hàn xá. Huynh đệ tuy bất tài nhưng rất thích kết giao với giang hồ bằng hữu.

Triển Bạch hơi đỏ mặt, đứng thẳng lưng ôm quyền nói:

- Công tử quá khen, Triển Bạch nhờ công tử giải vây, ân đức này sẽ không bao giờ quên, mai này nhất định sẽ đăng môn thỉnh giáo.

Cùng sinh gật đầu:

- Hay lắm! Tại hạ cung hầu!

Quay sang Lê Văn Hồ mỉm cười - Lê đại hiệp có thể nể tình tại hạ để cho họ đi qua. Lê đại hiệp nếu có túng quần một vài trăm lạng tại hạ sẽ tặng chur vị dùng tạm.

Trịnh Bá Tượng nghĩ thầm, gã cùng sinh này khẩu khí khá lớn, vài trăm lạng mà nói như không, không lẽ hẳn là một trong bốn chủ nhân của chuyến tiêu này?

Lê Văn Hồ lật đật ôm quyền:

- Công tử dặn dò bọn tiểu nhân nào dám bất tuân, công tử hậu thưởng bọn tiểu nhân không dám nhận, chỉ xin công tử cho biết tôn danh đại táng để bọn tiểu nhân về thưa lại với chủ nhân.

Cùng sinh đảo mắt một vòng cười nhẹ:

- Không ngờ Lê đương gia mà cũng có chủ nhân, xin hỏi quý chủ nhân là ai?

Hướng Xung Thiên giọng băng lạnh:

- Công tử không cần nói nhiều với bọn này, chỉ cần dẫn dò chúng không được động đến tiêu xa là được rồi, khách sáo với chúng càng làm chúng thêm hống hách.

Yến Vân Ngũ Thiên Bá dù sao trên giang hồ cũng có chút hư danh, nghe Hướng Xung Thiên nói vậy sắc mặt lúc xanh lúc trắng, nhưng lại không dám phát tác, chỉ lạnh lùng nói:

- Lệ huynh đệ tuy chỉ là giang hồ nhược tiểu, nhưng tề chủ nhân trên giang hồ cũng có chút danh oai.

Hướng Xung Thiên hừ lạnh ngắt lời:

- Hừ! Đừng nhiều lời, mau rút khỏi chỗ này về báo lại với tên tiểu tử đó việc này do Hướng mỗ làm, hấn cần gì cứ tìm Hướng mỗ thanh toán!

Lệ Văn Hồ giận xanh mặt, nghiến răng:

- Chư đệ, Hướng tiên bối đã nói vậy, chúng ta đi!

Quay sang Trịnh Bá Tượng cười lạnh:

- Họ Trịnh kia, ngày hôm nay may cho ngươi. Nhưng mấy tiêu xa này không phải huynh đệ ta muốn lấy. Người đó là ai, tự thân ngươi cũng biết, nếu muốn đứng chân trong giang hồ thì liệu hồn mang tới đó, chờ người khác tìm đến thì không dễ nói chuyện như ta đâu.

Mấy lời này tuy nói với Trịnh Bá Tượng nhưng kỳ thực là nhắm vào Hướng Xung Thiên.

Hướng Xung Thiên hành tẩu giang hồ hơn ba mươi năm nay lẽ nào không hiểu được ý của Lệ Văn Hồ, Chỉ thấy thân hình lão nhanh như điện xẹt đến trước Lệ Văn Hồ, Lệ Văn Hồ thất kinh lùi lại, nhưng hấn làm sao tránh kịp. Hướng Xung Thiên chộp một cái túm lấy ngực áo Lệ Văn Hồ, vung tay quát:

- Nằm xuống!

Lệ Văn Hồ tay chân bủn rủn bị ném một cái lăn luôn mấy vòng dưới đất.

Hướng Xung Thiên cười lạnh ; - Tiểu tử ngươi dám cả gan cuồng ngạo trước mặt lão phu, thử coi chủ của ngươi có ba đầu sáu tay thì tìm lão phu báo thù.

Triển Bạch nhìn thấy cảnh tượng trước mắt không khỏi thở dài ảo não.

Sau bao năm khổ luyện những tướng chàng đã có thể tranh được chút danh vị trên giang hồ đồng thời có thể báo được mối huyết hải thâm cừ. Nào ngờ trước những hào thủ như Hướng Xung Thiên, công phu của chàng chẳng khác nào hạt cát giữa sa mạc.

Lại nghe cùng sinh cười lớn:

- Hướng lão ca không cần phải nóng giận như vậy!

Quay sang Lê Văn Hổ tiếp:

- Lê đương gia, tại hạ tuy bất tài nhưng đâu đến nỗi không đủ tư cách nghe tên quý chủ nhân?

Lê Văn Hổ lúc này đã đứng dậy nghiêng rằng:

- Lê Văn Hổ này ngày hôm nay bị nhục chỉ hận mình học nghệ không tinh.

Hướng tiền bối, tề chủ nhân ở Nam Kinh, họ Kim, người có giỏi thì tới đó.

Vừa nói vừa giơ bốn ngón tay ra phía trước.

Nghe lời nói và dấu hiệu của Lê Văn Hổ, Hướng Xung Thiên bất giác hơi biến sắc.

Trong khi đó Trịnh Bá Tượng nghe lạnh toát toàn thân chỉ có gã cùng sinh là phá lên cười ha ha.

Thái độ của gã cùng sinh khiến Lê Văn Hổ ngẩn người, hấn cứ nghĩ sau khi nghe tên chủ nhân bọn này tất phải kinh hồn bạt vía, chưa biết chừng còn mau mau dâng mấy tiêu xa rồi rút lui nữa. Không ngờ gã cùng sinh chẳng những không kinh hãi ngược lại còn cười ngạo nghễ.

Gã hàn sinh vừa cười vừa đưa chiếc chén sứ ra phía trước ba ngón tay đỡ chén, hai ngón tay mở nắp lên để cho Lê Văn Hổ nhìn vào!

Lê Văn Hổ nhìn thấy trong nắp đậy mấy chữ.

"An Lạc công tử tối phong lưu" Hạ khoản đề:

"Tranh huynh nhã hứng, Phàm Phi bá tặng".

Chữ chu sa đỏ chót, nét bút như rồng phi phụng vũ.

Lê Văn Hổ thấy chói với, suýt chút nữa không đứng vững được. Ngược mặt nhìn gã cùng sinh thấy song mục đang nhìn mình chăm chăm, bất giác cúi đầu. Đứng trước An Lạc công tử Vân Tranh, thì chủ nhân của hấn vốn là chỗ dựa rất vững chắc, đã không còn là chỗ dựa chắc chắn nữa.

Cùng sinh cười lớn:

- Lê đương gia, giờ thì ngươi đã biết tại hạ là ai, về bẩm báo lại với Kim công tử rằng hôm nay ngươi nể mặt tại hạ. Ha ha ha... Tại hạ với Tường Lân công tử tuy chưa có duyên gặp mặt nhưng ngưỡng mộ đã lâu. Lê đương gia xin thay tại hạ thỉnh an Kim công tử.

Lê Văn Hổ chỉ còn cách dạ dạ vâng lời.

Gã cùng sinh cười lớn tiếng:

- Lê đương gia, việc ở đây coi như đã xong, xin cứ tự tiện ngày sau nếu có nhã hứng xin đến Tô Châu, hàn xá luôn mở rộng cửa đón chư vị.

Lệ Văn Hồ lại vâng dạ một lúc rồi không ai bảo ai cả năm người cúi đầu rút lui.

Triển Bạch nãy giờ đứng một bên, thấy hết, nghe hết. Nhìn thấy thần thái phiêu diêu, cử chỉ hào sảng của An Lạc công tử bất giác nghĩ lại mình, lòng chàng bỗng trào dâng những cảm xúc khó tả.

Ma Vân Hương Xung Thiên nhìn theo bóng Yến Kinh Ngũ Thiên Bá khuất dần, cười lạnh nói:

- Tên tiểu tử ở Nam Kinh càng lúc càng tác tộ, công tử...

Vân Trang cười lớn ngắt lời:

- Hương lão ca! Cây càng lớn càng gặp gió mạnh, mấy tên tiểu tử này mười phân có chín là mượn danh Tường Lâm công tử để tác oai tác phúc. Những chuyện như vậy ta cũng đã gặp nhiều. Hương lão ca chắc cũng còn nhớ Lữ lão lục gây sự Ở Chấn Giang rồi, cũng lôi tên của ta ra đó sao? Nếu không phải Phàm lão gia biết chuyện, chắc ta cũng khó tránh khỏi thị phi.

Ma Vân Thủ tuy vẻ mặt có vẻ không đồng tình nhưng miệng cũng tán đồng. Triển Bạch thấy An Lạc công tử tâm lương khoáng đạt không khỏi thầm cảm phục. Vị công tử hào phú bậc nhất Tô Châu, một trong võ lâm tứ công tử quả danh bất hư truyền.

An Lạc công tử quay sang Triển Bạch mỉm cười:

- Hàn xá ở Tô Châu thành ngoại. Vân Mộng sơn trang, huynh đài có đi ngang Tô Châu nhất định ghé vào hàn xá hàn huyên mộ phen.

Dừng một lát tiếp:

- Còn nữa, huynh đài về đến tiêu cục xin cho tiêu đệ gửi lời thỉnh an Nhữ lão tiêu đầu.

Triển Bạch vừa định trả lời bỗng thấy mắt hoa lên một cái, thanh kiếm trong tay đã bị cướp mất.

Triển Bạch thất kinh nhìn lại, trước mặt chàng đã xuất hiện một lão nhân gầy gò, chính là một trong ba người vào rừng cùng lúc với Hương Xung Thiên.

Lão nhân cầm thanh kiếm trong tay xăm xoi kỹ lưỡng như đang giám định một món đồ cổ.

Triển Bạch nộ khí xung thiên quát:

- Các hạ là cao nhân phương, nào? Lấy kiếm của tại hạ là có ý gì?

An Lạc công tử cũng lộ vẻ ngạc nhiên, xảy nghe lão nhân cất giọng lạnh lùng hỏi:

- Tiểu bằng hữu! Thanh kiếm này ở đâu ngươi có được?

Triển Bạch nghiến răng:

- Các hạ không có quyền hỏi!

Dứt lời lập tức xông vào lão nhân, tả thủ một quyền kích vào mặt lão nhân, hữu thủ chộp về phía thanh kiếm trong tay lão nhân.

Chàng tuổi trẻ tính nóng lại thêm bảo kiếm bị người vô cớ cướp mất nên bất kể tốt xấu. Lập tức động thủ.

Nhưng song thủ chàng vừa chớp động mắt bỗng hoa lên, lão nhân đã như biến mất, biết tình hình bất diệu nhưng chàng chưa kịp có phản ứng, mạch môn đã bị đối phương nắm cứng.

Nhìn kỹ lại thì người ra tay ngăn cản chàng chính là An Lạc công tử.

An Lạc công tử cười lớn:

- Huynh đài không nên nóng nảy!

Triển Bạch ngăn người thu tay lại lúc đầu chàng cứ ngỡ An Lạc công tử nổi danh trên giang hồ chẳng qua nhờ vào đám thực khách trong Vân Mộng sơn trang, nào ngờ công lực của An Lạc công tử lại lợi hại đến như vậy Tuy biết võ công của mình còn kém rất xa đối phương nhưng không vì thế mà chàng chịu nhục, nghiêng răng nói:

- Vân công tử! Nếu các hạ có ý thích thanh kiếm này chỉ cần các hạ nói một tiếng tại hạ sẵn lòng hai tay dâng tặng, hà tất phải hành động như vậy!

Mấy lời nói này nói với An Lạc công tử có thể nói là lời chỉ trích rất nặng nề, tuy nhiên An Lạc công tử chỉ mỉm cười nói:

- Huynh đài hiểu lầm rồi!

Quay sang lão nhân:

- Hoa lão ca, mau trả kiếm lại cho người đừng để người hiểu lầm!

Dứt lời tươi cười nhìn Triển Bạch - Đề tại hạ giới thiệu, vị này là Truy Phong Vô Ảnh Hoa Thanh Tuyền. Huynh đài yên tâm, với danh vọng của Hoa lão ca trên giang hồ, không khi nào lại làm chuyện đê tiện đi cướp đoạt của người!

Bốn tiếng "Truy Phong vô ảnh" thốt ra làm Triển Bạch không khỏi giật mình, bất giác chàng nhìn lại lão nhân một lần nữa. Nếu không phải chàng vừa mục kích quyết không thể tin được một lão nhân tướng mạo rất tầm thường ấy lại là nhân vật danh chấn giang hồ, Thiên hạ đệ nhất thân thâu Truy Phong vô ảnh Hoa Thanh Tuyền.

Không ngờ nhân vật này cũng đã về dưới trướng của An Lạc công tử.

Hoa Thanh Tuyền sắc diện vẫn âm trầm, lạnh lùng cất tiếng:

- Ta hỏi ngươi thanh kiếm này ở đâu ra? Sư thừa của ngươi là ai?

Lão nhìn như dán mắt vào Triển Bạch tựa hồ không nghe thấy mấy lời của An Lạc công tử.

Triển Bạch nghiêng răng gằn giọng:.

- Hoa lão tiên bối, thịnh danh của các hạ ta đã nghe từ lâu, nhưng không biết các hạ vì lẽ gì lại hỏi ta như vậy?

Hoa Thanh Tuyền cười lạnh:

- Hừ, nếu người không trả lời thỏa đáng các câu hỏi của lão phu, người sẽ chết không có đất chôn!

Mấy lời của lão khiến những người có mặt không khỏi thất sắc, An Lạc công tử gượng cười:

- Hoa lão ca, người sao vậy? Lão ca nê mặt ta mà trả lại thanh kiếm cho Triển thiếu hiệp. Bằng không người ta lại hiểu lầm ta có ý đồ chiếm đoạt bảo kiếm.

Hoa Thanh Tuyền mặt lạnh như tiền:

- Vân công tử, Hoa mỗ đắc tội với người trong võ lâm quá nhiều phải đến nương thân với Vân Mộng sơn trang, được công tử đãi như thượng khách Hoa mỗ cảm kích bất tận, công tử muốn Hoa mỗ nhảy vào lửa mỗ cũng không từ nan. Nhưng hôm nay Hoa mỗ nhất định phải hỏi cho ra lẽ lai lịch của thanh kiếm này! Lai lịch của thiếu niên này! Xin công tử lượng thứ.

Dứt lời thân hình lão như một làn khói thoát cái đã như chiếc pháo thăng thiên phóng lên cao hai trượng hàn quang chớp động "rắc!" một cái càn tòng to hơn miệng chiến dứt lia, khê phát một chưởng, càn tòng bay xa năm sáu trượng rơi xuống đất, xong thân hình lão nhẹ nhàng rơi xuống Lão quét mắt một vòng giọng băng lạnh:

- Ai xen vào chuyện của Hoa mỗ đêm nay, kẻ đó sẽ là tử địch của Hoa mỗ!

An Lạc công tử vốn tính khoáng đạt, vậy mà lúc này cũng không khỏi biến sắc.

Hương Xung Thiên nhanh như chớp phóng đến trước mặt Hoa Thanh Tuyền quát lớn:

- Hoa huynh! Người điên rồi sao?

Hoa Thanh Tuyền mắt lóe hàn quang:

- Hương Xung Thiên, người với ta giao hảo mấy chục năm nay lẽ nào người còn không hiểu. Người nhìn xem thanh kiếm này là thanh kiếm gì?

Lão càng nói thần thái càng kích động tay cầm thanh kiếm không ngớt run run.

Hương Xung Thiên bước đến gần nhìn thanh kiếm một lúc rồi như nghĩ ra được điều gì, sắc diện không ngừng biến đổi, miệng lẩm bẩm điều gì không ai nghe rõ.

Triển Bạch sắc diện cũng không ngừng biến đổi, quát lớn:

- Hoa tiên bối, tại hạ đã nói không nói là không nói thử coi một người nổi danh trong giang hồ sẽ làm gì một hậu sinh như ta. Nói cho ngươi biết Triển Bạch này chỉ cần còn chút hơi thở nhất định sẽ đoạt lại thanh kiếm đó.

Song mục Hoa Thanh Tuyền tóe tinh quang rợn người:

- Ngươi nhất định không nói?

Triển Bạch ưỡn người:

- Không nói thì đã sao?

Hoa Thanh Tuyền quát lên một tiếng, hàn quang rợn trời, thanh kiếm nhanh như điện xẹt thích về phía Triển Bạch.

An Lạc công tử không nhịn được nữa nhanh như chớp tiến tới đứng chặn trước mặt Triển Bạch, miệng quát lớn:

- Khộng được động thủ!

Hoa Thanh Tuyền vội vận công thu thế, mũi kiếm vừa kịp lúc dừng trước chiếc chén, chỉ cần sai một ly nữa thì chiếc chén đã bị bẻ nát rồi An Lạc công tử giờ lấy nắp dậy, đỡ lấy mũi kiếm mỉm cười:

- Hoa lão ca nếu muốn động thủ ta cũng không thể cản ngăn, nhưng ít nhất cũng phải nói rõ nguyên do chứ!

Hướng Xung Thiên bước tới:

- Công tử, Hoa huynh làm vậy là có nguyên do, việc này công tử đừng ra tay ngăn cản.

An Lạc công tử từ từ thu tay lại, trong lòng bất giác nổi lên mối nghi vấn khó tả.

Chàng biết Hướng Xung Thiên hành tẩu giang hồ lâu năm, kiến văn vô cùng quảng bác, lão khuyên chàng đừng xen vào việc này tất có nguyên do. Thêm nữa Hoa Thanh Tuyền thường ngày rất điềm tĩnh, tánh tình rất là trọng nghĩa, quyết chẳng vì động lòng tham một thanh bảo kiếm mà lại vô cớ giết người.

Suy nghĩ một lúc An Lạc công tử chậm rãi nói:

- Theo thiên ý của ta, Hoa lão ca nên giải thích rõ ràng rồi hãy động thủ, bằng không việc này truyền ra ngoài thanh danh của Hoa lão ca sẽ bị tổn thương không ít.

Đại trượng phu quang minh lỗi lạc, có gì mà không thể nói ra?